

Arrest

nr. 69 684 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren in Basra op 2 maart 1973. U bent een soennietische Arabier en zou de eerste jaren van uw leven in Basra blijven wonen zijn, waarna u reeds in de jaren '70 met uw ouders naar Koeweit verhuisde. In 1992, na de bevrijding, zouden u en uw broer Koeweit hebben moeten verlaten. Jullie keerden dan terug naar Basra en woonden in de Al Arab wijk te Zubair tot aan uw vertrek. U zou ongehuwd zijn en geen kinderen hebben. U zou geen legerdienst hebben gedaan. U verklaarde van 2003 tot 2006 auto's te hebben verkocht. Met het kapitaal dat u hiermee vergaarde zou u in november 2006 een winkel voor make-up en accessoires geopend

hebben, deze baatte u uit tot maart 2010. Op 4 maart 2010 werd u ontvoerd. Uw broer werd opgebeld met de melding dat als de 100.000 dollar losgeld niet zouden worden betaald, u niet zou worden vrijgelaten. Hij kreeg een week de tijd om dit bedrag te verzamelen. In tussentijd werd u mishandeld. Na een week kreeg uw broer terug telefoon, hij kon maar 10.000 dollar bijeen krijgen. De ontvoerders gaven hem extra tijd. Vijf dagen later kreeg hij terug telefoon, hij kon nog maar 20.000 dollar verzamelen. Op 20 maart 2010 werd u bevrijd door het Iraakse leger, de ontvoerders werden door de politie gearresteerd. U besliste toen om uw winkel te verkopen en verliet Irak op 3 juli 2010. Op 12 augustus 2010 kwam u in België aan en u vroeg diezelfde dag asiel aan. In september 2010 zou uw broer dreigbrieven hebben ontvangen, waarna hij Irak verliet en naar Koeweit emigreerde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 28/10/'97), uw nationaliteitsbewijs (dd. 23/10/'83), uw militaire kaart en vier documenten in verband met uw verdwijning: de aangifte, de verwijfsbrief naar de rechtbank, het bevel tot arrestatie en de brief van de onderzoeksrechter. Tevens legde u kopieën voor van uw rantsoenkaart en van de paspoorten van uw broer en drie zussen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u de **status van vluchteling niet kan worden toekennen** en dit omwille van onderstaande redenen. U slaagt er niet in een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u zich tegensprak tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal over essentiële elementen van uw vluchtrelaas. U verklaarde eerst dat er geen losgeld werd betaald (CGVS p.20) en nadien verklaarde u dat er 20.000 dollar losgeld zou zijn betaald (CGVS p.23). Dat er verwarring ontstaat over zulke belangrijke elementen in uw relaas, doet ernstig aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis twijfelen.

Bovendien heeft u uitermate bevreemdende verklaringen afgelegd over uw verblijfplaats ten tijde van de laatste verkiezingen in Irak in 2010. Zo beweert u dat u reeds in België verbleef op het moment dat deze laatste verkiezingen plaatsvonden (CGVS p.22). Echter, deze verkiezingen hadden plaats op 7 maart 2010 (zie info toegevoegd aan administratief dossier), op het moment dat u beweert ontvoerd te zijn. Dat u denkt dat de verkiezingen plaats hadden terwijl u al in België was, doen bedenkingen rijzen bij uw bewering in maart 2010 nog in Irak te zijn en uw vluchtrelaas. Dat u niet zou gemerkt hebben dat er voor uw ontvoering campagne werd gevoerd, met alle media-aandacht vandien en dus niet wist dat de verkiezingen er zaten aan te komen en dat u in de drie maanden dat u nadien nog in Irak was, niet merkte dat de verkiezingen gehouden waren en er moeilijke regeringsonderhandelingen aan de gang waren, is uitermate bevreemdend, temeer daar er in de Irakese media zeer veel aandacht aan de verkiezingen en de daarop volgende zeer moeizaam verlopende regeringsonderhandelingen. Uw verklaring dat u zich niet interesseert in politiek, is geen afdoende verklaring gezien de aandacht voor dergelijke ontwikkelingen in de Irakese media. Vervolgens getuigt het niet van een ernstige vrees voor vervolging dat u ontzettend **weinig informatie** kunt geven over uw ontvoerders. Wanneer u werd gevraagd door wie u ontvoerd werd, antwoordde u in eerste instantie simpelweg "door diegenen die binnenvielen". Daarna zei u alleen dat er gezegd werd dat het om Al Qaeda ging. Gevraagd of u hier achteraf naar heeft geïnformeerd, antwoordt u ontkennend. Temeer gezien uw verklaring dat uw ontvoerders werden opgepakt, zou kunnen worden verwacht dat u meer precieze informatie kunt geven. De reden die u opgeeft waarom u er niet naar heeft gevraagd, strookt trouwens niet naar de werkelijkheid. U verklaart dat u er niet naar heeft gevraagd om geen problemen te krijgen, aangezien die mensen een grote invloed in Basra hebben en er alles kunnen doen. Het is nochtans alom geweten dat het soennietische al-Qaeda helemaal niet zoveel invloed heeft in het Zuiden, dat gedomineerd wordt door sjiietische partijen. Dat u dergelijk foutieve informatie geeft, kan niet overtuigen dat u heeft gedaan wat redelijkerwijze mogelijk is om u te informeren over uw vermoedelijke belagers. Wat later verklaart u dat er verschillende organisaties tot al Qaeda behoren, maar dewelke u dan zou hebben ontvoerd, kan u niet zeggen. Er kan toch worden verwacht dat u meer inspanning zou hebben gedaan om hiernaar te informeren. Een dergelijke laconieke houding omtrent dergelijke essentiële informatie om uw eigen risico op een correcte manier te kunnen inschatten, ondermijnt verder de ernst van uw vrees omwille van deze vermeende ontvoering (CGVS p.17). Bovendien doet het feit dat u verkeerdelijk beweert dat al-Qaeda, de groepering die u vreest, veel invloed heeft in Basra, det verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Uw **desinteresse** gaat zelfs nog verder, blijft immers uitermate vaag over het verdere verloop van het onderzoek. U weet niet wat er verder met de ontvoerders is gebeurd en hebt er zelfs geen idee van of ze op dit moment nog opgesloten zijn of niet (CGVS p.13, 18). U verklaart de kans te hebben gekregen om klacht tegen de ontvoerders in te dienen. U koos ervoor dit niet te doen, maar u kan evenmin zeggen of een van de andere ontvoerders dit wel heeft gedaan (CGVS p.12-13). U verklaart expliciet nooit naar het onderzoek te hebben geïnformeerd (CG p.19). Het is toch bevreemdend hoe onverschillig

uw houding is ten opzichte van de situatie die u wel deed beslissen uw land te verlaten. Op deze manier hebt u immers geen informatie om de gegrondheid van uw vrees in te kunnen schatten. Uw desinteresse in het verdere verloop van de zaak is des te meer opmerkelijk daar u wel aan uw broer heeft gevraagd om documenten te gaan vragen bij de autoriteiten om uw zaak te staven (CGVS p.13). Bijgevolg kan zeker ook worden verwacht dat u zich tevens over de inhoud van de afwikkeling van uw problemen heeft geïnformeerd.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u **geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen naar voor bracht om te veronderstellen dat u in de toekomst nog een ontvoering of iets dergelijks zou dienen te vrezen**. U verbleef immers nog gedurende drie maanden na uw ontvoering in uw eigen woning te Zubair, zonder dat er zich nieuwe feiten voordeden en verklaarde expliciet dat de ontvoering uw enige probleem was (CGVS p.20-21). De enige aanwijzing die u geeft, is dat uw broer dreigbrieven zou hebben ontvangen. Hierover moet worden opgemerkt dat u hier **zeer vaag** over bleef. Het enige dat u over de inhoud van deze dreigbrieven kan zeggen, is dat er iets instond in de trant van: "Zubair verlaten of vermoord worden". U zei verder niet gevraagd te hebben wat er in stond. Dit getuigt van een onverschillige houding die niet doet vermoeden dat u echt een gegronde vrees koestert. Bovendien kan u, gezien het vage karakter van uw verklaringen, niet overtuigen dat deze dreigbrief, zo uw broer deze daadwerkelijk hebben ontvangen, niet aannemelijk maken dat deze zijn gelieerd met uw ingeroepen vluchtmotieven.

Betreffende de ontvoering kan tot slot nog een **ernstige tegenstrijdigheid** worden opgemerkt tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw ontvoerders vluchtten wanneer u werd bevrijd door het Iraakse leger, terwijl u bij het CGVS verklaarde dat uw ontvoerders werden opgepakt (CGVS p.17). Uw verklaring dat de tolk het niet goed zou hebben verstaan is hiervoor geen afdoende uitleg. U hebt toen immers de kans gekregen om opmerkingen te maken over hetgeen wat werd neergeschreven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Zuid Irak dd. 20 december 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over het hele Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Baghdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Baghdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ("drive-by-shootings", schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak dd. 20 december 2010). De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak is relatief stabiel. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele

aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiietische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21). Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u **neergelegde documenten** betreft, kan nog worden vermeld dat deze **geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen**. Uw identiteitskaart (dd. 28/10/97), nationaliteitsbewijs (dd. 23/10/83) en uw militaire kaart zijn een aanwijzing van uw identiteit en herkomst. De vier documenten in verband met uw verdwijning volstaan niet als bewijs dat u daadwerkelijk geviséerd wordt met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze kunnen enkel uw verhaal ondersteunen als uw verklaringen coherent en overtuigend overkomen, wat hier niet het geval was. Zelfs al zouden deze documenten kunnen worden beschouwd als bewijs dat u bent ontvoerd, dan nog moet worden vastgesteld dat ze geen enkele informatie bevatten als zou u actueel een gegronde vrees voor vervolging moeten koesteren. De kopieën van de paspoorten van uw broer en zussen voegen hier ook niets aan toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verwarring inzake de vraag of er al dan niet losgeld werd betaald is ontstaan doordat verzoeker bedoelde dat zijn broer niet de volledige som die geëist werd, betaald heeft maar slechts 20 000 dollar van de gevraagde 100 000 dollar, wat verzoeker ook duidelijk heeft verklaard tijdens het gehoor. Van een tegenstrijdigheid is dus geen sprake.

Verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet gesproken heeft over een eventuele vrijlating of ontsnapping van zijn ontvoerders. Hij heeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) duidelijk en gedetailleerd uiteengezet hoe de ontvoering juist is verlopen. Zijn ontvoerders werden wel degelijk gearresteerd.

Verzoeker stelt dat het geenszins waar is dat hij niet geïnteresseerd zou zijn in het lot van zijn ontvoerders. Dit is niet te wijten aan onverschilligheid, maar aan het feit dat het in Irak niet eenvoudig is om zulke informatie te bekomen. De politie geeft geen informatie over een lopend onderzoek, ook al is men het slachtoffer van een misdrijf. Er bestaat volgens verzoeker geen recht op informatie voor slachtoffers zoals dit in België bestaat zodat hem niet verweten kan worden dat hij niet op de hoogte is van het verdere verloop van het onderzoek.

Verzoeker bevestigt dat hij inderdaad weinig informatie kan geven over zijn ontvoerders. Hij kent ze niet persoonlijk en ze hebben zich niet aan hem voorgesteld. Door hun houding en praktijken was het volgens hem echter duidelijk dat het om Al Qaeda-leden ging. Hij merkt op dat het algemeen geweten is dat die groepering in Irak de enige is die tot zulke daden overgaat en van zulke ontvoeringen zelfs een courante praktijk heeft gemaakt.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal geen begrip heeft voor het feit dat hij tijdens de periode van de laatste verkiezingen in Irak, in maart 2010, ontvoerd was. Hij was derhalve niet op de hoogte van de exacte publieke gebeurtenissen op dat moment. Waar hij heeft verklaard dat hij toen in België was, bedoelde hij dat hij in België was op het ogenblik dat de nieuwe Iraakse regering gevormd werd.

Verzoeker geeft voor het overige nog een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast inzake asielaanvragen en verwijst in deze naar de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* en de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* van UNHCR. Hij stelt dat de ontvoeringen door Al-Qaeda een welgekend fenomeen zijn in Irak. Louter op basis van zijn verklaringen dient de commissaris-generaal te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor kleine inconsistenties over niet-doorslaggevende details, heeft voldaan. Verzoeker heeft een coherent en geloofwaardig asielrelaas uiteengezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens. Hij heeft in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen had kunnen besluiten. De commissaris-generaal had verzoeker dan ook het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet wordt verweerder bijgetreden waar deze repliceert dat niet kan worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve wordt in wezen de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde

overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.4.3. Verzoeker werd terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV. Verzoeker verklaarde dat hij bevrijd werd uit de handen van de ontvoerders door het Iraakse leger. De ontvoerders werden gearresteerd en aan de politie overhandigd terwijl hij thuis bleef. Op de vraagstelling wat hij thans nog vreest aangezien de ontvoerders werden opgepakt, verklaarde verzoeker te vrezen om nog eens ontvoerd te worden omdat de ontvoerders deel uitmaken van een grotere groep. Verzoeker verwees voor zijn vrees om ontvoerd te worden naar het feit dat hij behoort tot een rijke familie waarvan een aantal leden in Koeweit werken en het feit dat hij niet deelneemt aan de jihad.

Indien verzoekers relaas inzake zijn ontvoering al geloofwaardig is, dient te worden vastgesteld dat hij de nodige bescherming kreeg van de Iraakse autoriteiten aangezien hij bevrijd werd door het Iraakse leger waarbij de ontvoerders werden gearresteerd. Uit de door verzoeker bijgebrachte documenten blijkt dat de Iraakse autoriteiten grondig optraden in zijn dossier. Verzoekers houding na de bevrijding, *in casu* het feit dat hij niet weet of de ontvoerders thans nog opgesloten zijn, dat hij persoonlijk geen klacht heeft ingediend en zich niet informeerde naar de stand van het onderzoek en dit terwijl hij na zijn bevrijding nog meer dan drie maanden in dezelfde woonplaats verbleef (administratief dossier, stuk 4, p.17-18, p.21) getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat het onmogelijk is om informatie te bekomen over het lot van zijn ontvoerders, dient te worden vastgesteld dat dit verweer, gelet op de documenten van de autoriteiten die hij bijbracht inzake zijn ontvoering, een loutere bewering betreft die niet ondersteund wordt door enig begin van bewijs.

Uit verzoekers verklaringen (administratief dossier, stuk 4, p.17-18) blijkt daarenboven dat verzoeker zijn beweerde ontvoering toeschrijft aan Al Qaeda maar dat hij dienaangaande omwille van zijn vage verklaringen eigenlijk gissingen uit. Derhalve dient te worden opgemerkt dat zijn actuele vrees zoals aangehaald ter terechtzitting, met name dat de ontvoerders behoren tot een grotere groep, ook maar een loutere veronderstelling betreft.

Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten in geval van een dreiging ten aanzien van zijn persoon.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker voert geen verweer inzake de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. De omstandige motivering inzake de situatie in Basra (Zuid-Irak) vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt derhalve door de Raad overgenomen.

2.2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS